

ihmal Amca

EŞEK EŞEKKEN

Resimleyen: Claude Leon

Masal

DESTANLAR VE MASALLAR

3.
BASIM

ihmal Amca
EŞEK EŞEKKEN

Resimleyen: Claude Leon

yağın yönetmeni: samiye öz
yağın koordinatörü: hande anapa
karak ve iç tasarım: gözde bitir s.
tasarım uygulama ve dizgi: serap bertay
düzelti: nurten sönmezcan
karak baskı: çetin ofset
iç baskı ve cilt: eko matbaası

1. BASIM: 2001

2. BASIM: Ağustos 2009

ISBN 978-975-8440-01-6

o ihmal Amca, 2001

o claude Leon, 2009

o can sanat yayınları Ltd.Şti., 2001

can sanat yayınları yapım, dağıtım, ticaret ve sanayi Ltd. Şti.
hayriye caddesi no. 2, 34430 Galatasaray, istanbul
telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

ihmal Amca

1913'te konya'da doğdu. Robert kolej rüksek okulu'nu inşaat mühendisi olarak bitirdi. yalnızca mühendislik yapmadı, çok değişik işlerde çalıştı. bunlar arasında yazarın andıkları: tezğâhtarlık, gömlekçilik, düzeltmenlik, desinatörlük. yazar ilk masal kitabını 1967 yılında sihirli çiçek adıyla bulgaristan'da türkçe olarak yayınladı. dilimize birbirinden güzel masallar kazandıran İhmal Amca, 1987 yılında, Moskova'da yaşamını yitirdi.

BOYALI KIRLANGIÇ, GÜNEŞE VURGUN ÇOCUK, PENCEREME KONMUŞTU,

ŞETTAN UÇURTMASI

yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitaplarıdır.

EŞEK EŞEKKEN

içindekiler

keloğlan'ın gökte delik açması, 9

düş, 27

eşek eşekken, 43

çikolatalı pasta, 73

doğa ana'nın çocukları, 85

gölğelerin yakınması, 97

SEVGİLİ ÇOCUKLAR

Çocukken benim masal anlatanım yoktu. Oysa deli olurdum masal dinlemeye. Ve masala böylesine susamışken, iki-üç satırla özetlenebilecek hep şu masalı dinlerdim annemden:

“Her şeyi merak eden, her şeyi bilmek isteyen bir kız varmış. Bir akşam babası bir kutu getirmiş. Ertesi sabah annesi sokağa çıkarken, kızına: ‘Sakın bu kutuyu kurcalama kızım,’ demiş, ‘ben yarım saate kalmaz dönerim.’ Ama kız her şeyi bilmek ister ya, annesi çıkar çıkmaz, kutuyu açmasıyla, içindeki kuş açık pencereden uçup gitmiş.”

İşte dinleye dinleye bıktığım masal bu kadarcık. Daha çocukken bağdaşamamıştım bu masalla. Hakım yok mu çocuklar? Siz söyleyin: Saçma değil mi bu masal? Bir çocuğun her şeyi bilmek istemesinden daha doğal ne olabilir? Çocuk elbette her şeyi bilmek

isteyecektir. Annesi, sokağa çıkarken, kızına: “Kutuyu kurcalama,” deyip, merakını kışkırtacağına; “Kızım bu kutunun içinde kuş var, sen kurcalarsan belki kaçırırsın, bekle de dönüşümde birlikte açarız,” deseydi, daha iyi olmaz mıydı? Hem kızcağız kutuda ne olduğunu bilirdi, hem de kuş kaçmazdı; öyle değil mi?

Öte yandan bazı büyükler, “İyi ama,” diyecekler, “kızcağız da annesinin sözünü dinleyip sabretseydi, kuşu kaçırmazdı.”

O da doğru, ama bunu söyleyecek büyükler, çocukluklarını unutmuş olanlardır.

İşte ben kitaplarımdaki masalları, çocukluğumun masala susamışlığı içinde, bir zamanlar çocuk olduğumu unutmamaya çalışarak, her çocuğun bir gün büyüyeceğini, her an, hatta masalları okurken de büyümekte olacağını düşünerek, bir de çocukların büyüdüklerinde birbirlerini, doğruluğu, iyiliği sevmelerini isteyerek yazdım. Hoşunuza giderse ne mutlu bana!

İHMAL AMCA

Mart 1975

KELOĞLAN'IN
GÖKTE DELİK AÇMASI

Nereden esmişse Keloğlan'ın aklına, kendisinden üç kat büyük bir makas alıp, yedi gün yedi gece tırmana tırmana çıkmış Kafdağı'nın tepesine. Derin bir soluk aldıktan sonra bir de eğilip bakmış ki aşığıya, her şeyi, her yeri bulutlar kaplamış ve bulutları ok gibi delip dikilen Kafdağı'ndan başka hiçbir şey görmüyormuş. Kaldırmış başını yukarıya. Uçsuz bucaksız mavilikte tek bulut yokmuş. Yalnızca ara sıra üç beş kartal yaylana yaylana inip çıkıyormuş havada.

"Haydi Keloğlan, başla bakalım," demiş kendi kendine.

Makası bıraktığı yerden alıp saplamış gökyüzüne, kırt kırt kese kese kocaman bir delik açmış gökte. Açmış ki... bir de ne görsün! Deliğin arkasındaki zifiri karanlığın içinde, portakal büyüklüğünde bir yıldız,

alaca bulaca parlayıp duruyormuş. Gözlerini bir-iki kırıp kel başını kaşıyarak yıldız bakarken, kulağına bir ses gelmiş deliğin arkasındaki karanlıktan:

“Hay sen çok yaşa Keloğlaaan! Dünyada kimse- nin aklına gelmeyi yaptı sen, gökyüzünde delik açtın... Gökyüzü de sana gizlerini açacak ve bu giz- ler seni ölümsüzleştireceek...”

Keloğlan, hiçbir şey anlamamış bu sözlerden. Gözleri portakal büyüklüğündeki yıldızda, acaba ne- ler olup bitiyor orada, diye kafa yoruyormuş.

O sırada karnı guruldemiş.

“Nasıl da acıktım,” demiş kendi kendine.

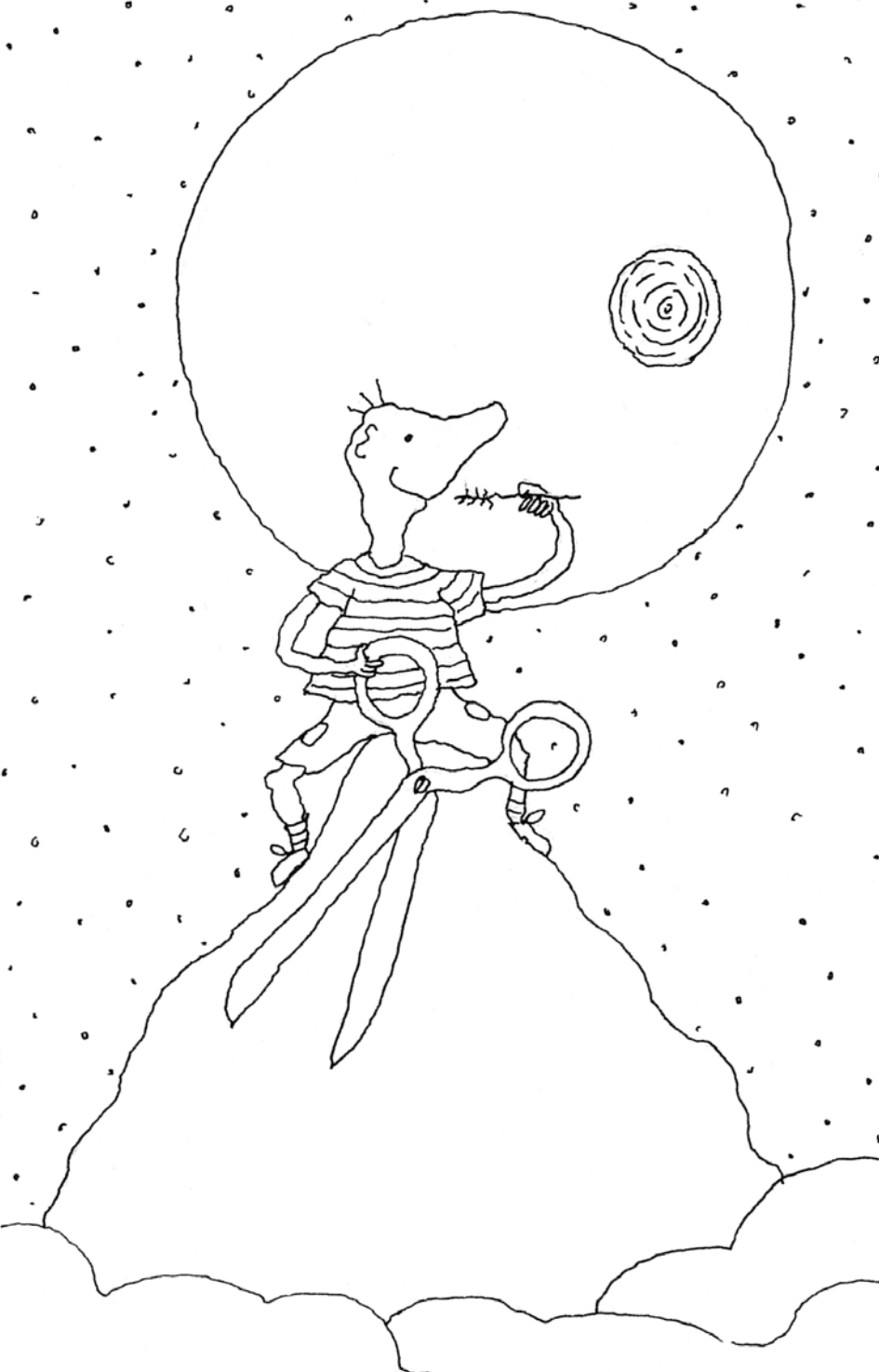
Kafdağı'nın tepesinden birkaç tutam ot yolup çiğ- nemeye başlamış. Otların arasında bir çiçek görmüş. Eğilip koklamış ki... sen misin koklayan! Hemen o anda yıkılıp, derin bir uykuya dalmış.

Keloğlan uyuyadursun, biz çıkalım gökyüzüne.

Hani Keloğlan makasla gökte kocaman bir delik açmıştı ya, işte o delikten kara kara bulutlar fışkırıp yayılmış dağın tepesine. Şimşekler çakmaya başla- mış. Gök, gümbür gümbür gümbürdemiş. Gürültüden uyanmış bizim Keloğlan.

Bu işe çok şaşmış, sonra aklına ne düşmüşse, çi- çeği yerden kapmasıyla, Kafdağı'ndan aşağı, bulutla- rı yara yara koşup gitmiş.

Giderken kaç kez ayağı taşlara takılıp yuvarlan- mış, dikenli çalılar paramparça etmiş giysilerini, yüzü

gözü, elleri hep sıyrılmış dikenlerden, kanlar sızmış kollarından, bacaklarından, ama Keloğlan aldırma-
mış, gece yarısı varmış kentin gözlemesine.

Ayaklarının ucuyla basa basa içeri girdiğinde, sırtı kendisine dönük bir bilgin görmüş. Bilgin, elinde upuzun bir teleskop, öyle dalmış ki yıldızlara bakmaya, oğlanın girdiğini bile işitmemiş. Keloğlan, yavaş-
çacık yaklaşmış arkadan bilgine, çiçeği usulca onun burnuna uzatıp koklatmasıyla, adam tam yere yıkılırken... teleskopu kapıp dışarı fırlamış gözlemesinden, yine doğruca tutmuş Kafdağı'nın yolunu.

Bu kez dağa tırmanmak zoruna gitmiş. Çünkü pek yorgunmuş, açmış, uykusuzmuş Keloğlan. Üstelik teleskop da çok ağırmış.

Ama halktan bir oğlancık değil mi Keloğlan? Ummadığın taş değil mi? Kel de olsa, başkalarının düşünmediğini düşünen baş değil mi? Kafdağı'ndan mı yılacak?

Varmış dağın eteğine, kirpi gibi büzülüp yatmış bir ağacın altına, sabahın alacakaranlığında da uyanmış kuşların seslerinden.

"Ver elini Kafdağı'nın tepesi," deyip düşmüş yola.

Az gitmemiş çok gitmiş, düz gitmemiş dik gitmiş ve yedi gün yedi gece sonra varmış dağın tepesine ki, kendisinden üç kat büyük makasla gökyüzünde kırt kırt açtığı o kocaman delik olduğu gibi duruyor. Deliğin karanlığında da portakal büyüklüğündeki yıldız

alaca bulaca parlıyor da parlıyormuş.

Hemen teleskopu kaldırıp bakmış yıldıza. Ne görsün? Bir Keloğlan masaya eğilmiş, elinde havya, bir kutunun içinde telleri birbirine lehimliyor. Yanında da masanın üstünde, tornavidalar, radyo lambaları, teller, bobinler, pensler ve daha başka ne idiği belirsiz bir sürü şey.

Bizimki, merakını yenemeyip,

“Heey çocuk, ne yapıyorsun oradaaa!” diye bağırmış.

Yıldızdaki çocuk, başını çevirip Kafdağı’na doğru bakmasıyla bizimkinin ağzı “Aaa!” diye açılmış, teleskop da elinden düşüvermiş. Hemen kaldırmış teleskopu bir daha bakmış ki, yıldızdaki çocuk bizim Keloğlan’ın ta kendisi. Teleskopu yere koymuş.

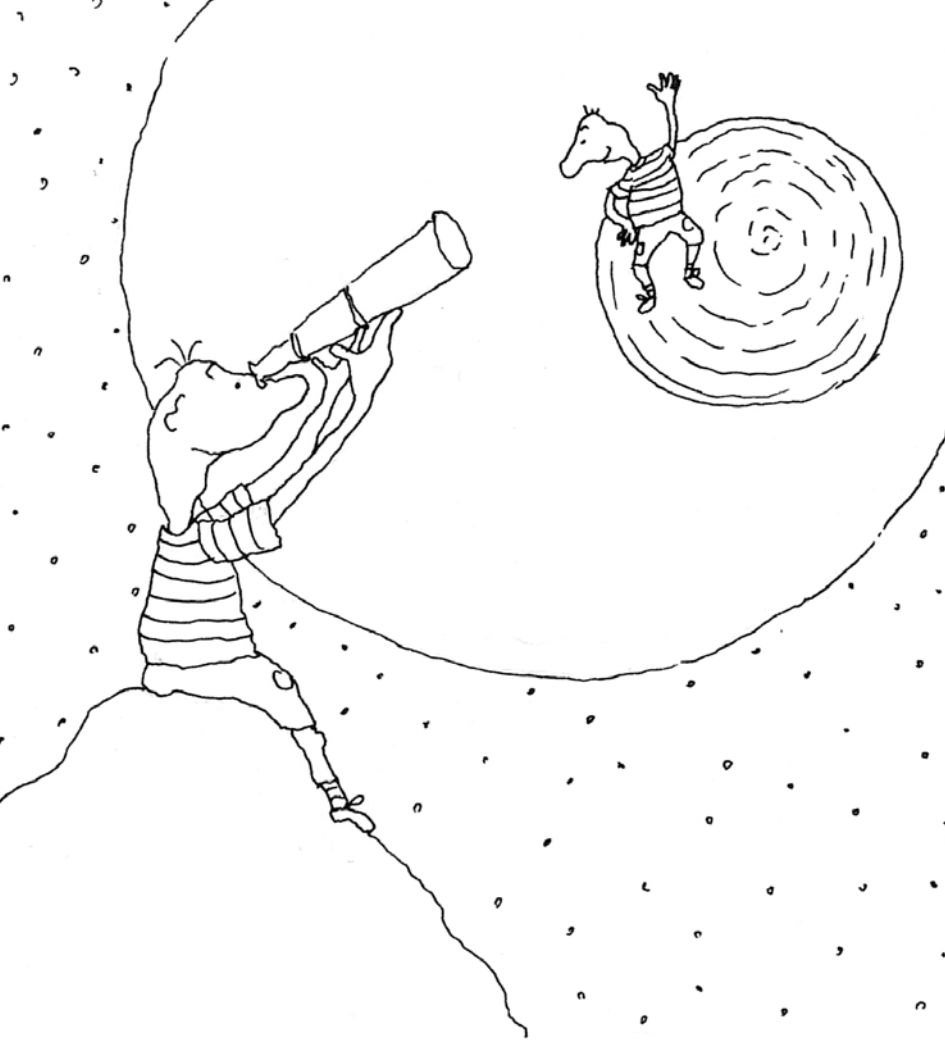
“Ben orada mıyım, burada mıyım?” diye, eliyle yüzünü, burnunu, ağzını, giysilerini yoklamış, sonra yine teleskopu çevirmiş yıldıza ve olanca gücüyle, şaşkın şaşkın, “Yahu sen kimsin?” diye seslenince, yıldızdaki,

“Kör müsün?” demiş. “Koca teleskopunla görmüyor musun kim olduğumu? Ben benim işte!”

Hoppalaaa!

Keloğlan, gözlerini kırpmış kırpmış, bir daha, bir daha bakmış. Tamam, kendisi bu. Üstelik giysileri de tıpkı. Kelliği de tıpkı. Alnının sağ yanındaki ben de tıpkı.

Bırakmış teleskopu yere. Yeniden yoklamış üstü-

nü başını. Parmağıyla alnındaki bene dokunmuş. Çıldır-
dirmek işten değil.

Almış teleskopu, yine dikmiş yıldıza,

"Peki, ben şimdi burada mıyım, orada mıyım?"
diye sormuş.

"Bana ne!" diye yanıt vermiş öteki; telleri lehim-

lemeyi sürdürmüş. “Nerede olursan ol, ben buradayım.”

“Ne yapıyorsun orada?”

“Sana ölümsüzlük hazırlamaya çalışıyorum.”

“Sen mi?”

“Evet, ben.”

“Ama az önce sen, senin ben olduğumu söylemiştin, demek ölümsüzlüğü sen değil, ben kendim hazırlıyorum. Öyleyse, karşıma geçmiş ne diye böbürleniyorsun?”

“O da doğru ya, zaten ikimiz de aynı Keloğlan değil miyiz?”

Gel de işin içinden çık şimdi.

“Madem aynı Keloğlan’ız, söyle bakalım ne yapıyorsun orada?”

“İnsanların aklından geçenleri anlayan bir aygıt yapıyorum.”

“O da ne öyle? İlk kez işitiyorum.”

“Yalnız sen değil, bütün evren ilk kez işitiyor.”

“Eee, ne zaman yapıp bitirirsin o aygıtı?”

“Belli olmaz. Yedi yıldır çalışıyorum üstünde. Belki yedi saatte biter, belki yedi günde, belki yedi haftada, belki yedi yılda. Belki de yetmiş yedi yılda.”

“Ohooo. O zamana kadar...” demeye kalmadan, yıldızdaki,

“Sus!” demiş. “Biliyorum aklından geçeni. Çok konuşuyorsun. Seni mi dinleyeceğim, iş mi görece-

ğim? Hem böyle gevezelik edersek yetmiş yedi yüzyıl da sürer bu iş. Var git kente de yedi günden önce gelme.”

Bunu deyip bir düğmeye basar basmaz yıldızın ışığı sönmüş,

Keloğlan da hiçbir şey göremeyince, teleskopu kayaların arasına saklayıp kentin yolunu tutmuş.

Varmış ki kente, herkeste bir telaş; bir gürültü patırtıdır kaplamış ortalığı.

“Ne var, ne oluyor?” diye sormuş.

“Sorma Keloğlan,” demişler, “gözlemevindeki teleskop çalınmış, onu arıyorlar.”

Yalancıkdan, “Vah vah!” deyip gitmiş ırmağın kıyısına. Bir ateş yakıp oturmuş. Dağarcığından oltasını çıkarmış, üç-beş balık avlayıp ateşte kızartmış. Karnını iyice doyurduktan sonra düşmüş yine yollara.

Yedi gün yedi gecede varmış Kafdağı’nın tepesine. Portakal büyüklüğündeki yıldız öyle parlıyormuş ki.

Teleskopu sakladığı yerden çıkarıp bakmış yıldıza, ta kendisi olan Keloğlan eğilmiş kutunun üstüne, harıl harıl çalışıyormuş.

“Kolay gele adaşım!” diye bağırmış. “İnsanların aklından geçeni bilecek aygıt daha hazır değil mi?”

“Hazır değil,” demiş yıldızdaki Keloğlan. “Git, yedi gün sonra gel.”

Ve yine basıp düğmeye, söndürmüştü yıldızın ışığını. Keloğlan, içini çekip,

“Bu yedi günlerin sonu gelecek gibi değil,” demiş içinden.

Hani karnı acıkmasa dağdan hiç inmeyecekmiş, ama yemeden içmeden de olmaz ki.

İster istemez, düşe kalka inmiş yine dağdan. Yol-
da aylara mı rastlamamış, çakallara mı. Boynuzlu
geyiklere, tilkilere, yılanlara, çıyanlara mı.

Kafdağı dile kolaymış. Çıkışı bir türlü, inişi bir
türlüymüş. Ama Keloğlan dayanmış.

Dağın tepesine yedinci çıkışında, kaldırmış teles-
kopu yıldıza bakmış ki, masanın üstünde duran kutu-
dan dumanlar çıkıyor, Keloğlan da ellerini sokmuş
kutuya, habire teller, ampuller falan çıkarıyormuş.

“Hayrola adaşım,” demiş bizimki, “neden öyle
dumanlar çıkıyor kutudan, bir şey mi oldu?”

“Sorma adaşım,” diye yakınmış yıldızdaki. “Kutu-
da kontak oldu, her şey yandı. Şimdi her şeye yeni-
den başlamak gerek.”

Bunu işitince bir titreme tutmuş bizim Keloğlan’ı.

“Eyvahlar olsun,” demiş. “Boşa çıktı desene tüm
emeklerimiz. Yedişer gece yedişer gündüz kaç kez tır-
mandım bu Kafdağı’na. Kaç ayıyla dalaştım, kaç yı-
lanla, kaç çıyanla dövüştüm. Kel başım çizik çizik çi-
zildi. Giysilerim, ayakkabılarım yırtıldı. Takkemi yel
uçurdu, yalınayak, başım çıplak kaldım. Anamı gör-
sem tanımaz oldum,” diyerek, başını bir taşa yaslayıp
iki gözü iki çeşme ağlamaya başlamış. Gözyaşları sel

olmuş, Kafdağı'nı yel almış ve o sırada gökten bir ses gelmiş kulağına:

"Hey Keloğlan, can Keloğlan, oldu mu ya bu ağ-laman! Sen ki başkalarının düşünmediğini düşünür, en çetin anlarda bir çıkar yol bulursun. Sen ki deva-nalarının bile gönlünü alıp öz oğlundan soğutursun. Sen ki umulmadık şeyler yapıp padişah kızlarına ka-vuşursun..."

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

ihmal Amca EŞEK EŞEKKEN

masal dünyasının
sevimli kahramanlarıyla tanışın!

ihmal Amca'nın bu kitabında bir masaldan
kopulacaksınız yola, varacaksınız bir başka masala:
gökyüzüne delik açmaya çalışan keloğlan'a yardım
edecek, aksakallı bir dervişi düştüğü kuyudan
kurtarmaya çalışan çocuklara katılacaksınız;
bir eşekle konuşacak, Doğa Ana'nın çocuklarıyla
tanışacaksınız...

ISBN 978-975-8440-01-6

9 789758 440016